

CSONTOS JÁNOS

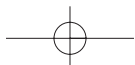
Változatok szabadságra

I.

*Nem sokaság igazítja a lélek léha redőit,
bár Ariadne-szál a kaméleonos tömegízlés,
mit ránk szó a szabásmintás tábournoki agytröszt,
csendes erőszakkal lökvén link megfelelésnek.
Sármos terv a jövendő, megvehető tuti tetszés,
flitter, klipkreatúra, a vágyak programozása.
Sanda e terror, hisz nem hordoz sem terepálcát,
sem zengő hangú üdvtanhoz nincs neki szószék.
Kerge dívatnak rabszolgája a büszke szabadság,
mintha csak Ádám diktálná az Atyának a módit...*

II.

*Elvetemedtek az erkölcsök, csupa sajtlyuk a törvény,
minden bűn relatív lett, bűnhódás elavult rég,
gránátfák hűsében hortyog a pallosos angyal,
míg szabadon térít sima bőrű, szép szavu kígyónk.
Nincsen már felelőség, elnéz messze az Úr is,
létéről vagy nemlétéről zajlik a susmus.
Próbálj más genezist! – így ásít lelket az úrbe,
s nincsen többé kedve a kész művet korrigálni.
Tobzódunk, de szabadság rég nem mámorosít már,
vágynk vissza a Kezdet ritka sövénye mögé, s míg
lassan máll a morál, istentelen életidőnknek
fonnyadt méhében Lucifer szétrakja petéit.*

III.

*Nézd csak a címlaplányt, bosszú combú csodanimfánk!
Íme, fogyasztás-cikk lett mára a drága szabadság.
Ábitottuk: a nyúlánk nőt birtokba vehessük,
s lám, leleményes sajtónk ily mód sokszorosítja.
Rég elmúlt az a kor, hogy a szextánstól bepörögve
vad szilikonvölgyekbe kirándulj, báva turista.
Ám az a vágy tán mégsem szoftpornó csak a standon,
nemcsak a gyűlt nedvek gejzíres napra törése.
Mert a baláltól elcsent mámorhormon-előleg
nem fecseg arról, mért olyan édesen érdes az élet...*

Mari